

Jean levele

2017. augusztus 3.

Most tértem vissza az orvali kolostorból, ahova immár 32 éve minden augusztusban visszavonulok. A fecskék továbbra is tesznek-vesznek, énekelnek, röpködnek, és világgá kiáltják, micsoda jó dolog élni. Minden tavasszal ide repülnek Afrikából, majd miután a kolostor falain belül elkészítették fészkeiket és felnevelték fiókáikat, ősszel ismét útra kelnek. Bevallom, boldog vagyok itt. Hálát adok ezért a békességes helyért, ahol – dacára a sok pihenést kereső vendégnek – mély csend uralkodik. Nincs telefon, nincs újság, szenvedéssel és erőszakkal teli szegény világunk hírei pedig nem érnek el minket. Csak a mélységes csend van itt, melyet a kolostor körüli csodálatos fák és a kis tavacskán úszkáló vagy – mondjuk inkább – fenségesen sikló két hattyú áraszt magából. Hosszú nyakukkal és tiszteletet parancsoló tekintetükkel úgy suhannak tova, mintha legalábbis királyok lennének.

Rendkívül jót tesz nekem, hogy a kolostor templomában együtt imádkozhatok és zsolozsmázhatok a szerzetesekkel, akik idén valamivel többen vannak, mint tavaly. Mikor kint túl nagy a hőség, az apátság magas temploma kiválóan alkalmas a hűsölésre. Ez a három hét teljesen felüdít engem és megszabadít a hétköznapi szorongásaitól. Sok időm van rá, hogy hálát adjak Istennek az életemért és mindazért, amit az évek során kaptam, és erdőben is sokat sétálgatok. Szükségem van erre a megújulásra. Szeptemberben egy évvel öregebb leszek, és noha már 89 vagyok, az egészségem – hála Istennek – még mindig jól szolgál. Az orvosok vigyáznak rám, csakúgy, mint Odile, aki valóságos őrangyalom.

A Bárka és a Hit és Fény közösségei továbbra is szaporodnak, és – reményeim szerint – lelkiileg is mélyülnek, dacára a sokféle nehézségnek, válságnak és szenvedésnek. Isten örökös a nyáj felett. A Bárka belfasti nagy nemzetközi találkozóján nem tudtam részt venni, de sokat hallottam róla, és a videókat is láttam. A kegyelem és a boldogság csodája ez! Köszönöm Patricknak és Eileennek, hogy öt éven át oly bölcsen öröködték a Bárka Szövetség felett, és annak is örülök, hogy Stephan és Stacy, a Nemzetközi Bárka új vezetői megérkeztek.

Igen, Isten mindannyiunk felett örökös, mivel azt szeretné, hogy a szegények és a leggyengébbek elfoglalják helyüket az emberiség családjában. Nélkülözhetetlen szerepet töltenek be, hiszen csak ők tudják átformálni az emberiséget, és csak ők tudnak új reményt adni a világnak, amely az erőszak és a félelem miatt oly nyugtalan és bizonytalan olykor.

Legnagyobb örömöm az elmúlt évben az volt, hogy a Trosly-beli közösségemben élhettem. Micsoda öröm olyan testvérek között lenni, akik közül jó néhányat már több mint 40 éve ismerek! Isten jelenlétének jelei számomra. Szívesen vagyok a La Ferme¹-ban is, ahol lelki gyakorlatokat tartok, és beszélek az embereknek a szelíd és alázatos szívű Jézusról, aki azért jött, hogy kiengeszteljen minket egymással. Aki az egységért munkálkodik, az a békéért munkálkodik.

Sok lelki gyakorlatot tartottam a Hit és Fény tagjainak, melyek közül kiemelkedik az, amelyen az oroszországi és az ukrainai Hit és Fény közösségek tagjai egyszerre vettek részt, két olyan országról, amelyek harcban állnak egymással. A lelki gyakorlat elején az ukránokat kissé nyugtalanította is ez a találkozás, de ahogy múltak a napok, valamiképpen egység kovácsolódtott köztük, az utolsó nap búcsúünnepségén pedig már egymással táncoltak. Most, hogy már nem szoktam utazni, abban az örömben lehet részem, hogy testvéreimmel együtt a hétköznapokban verhetek gyökeret.

És természetesen még mindig írok! A legújabb könyvem szeptember elején jelenik meg franciául és aztán, remélem, hamarosan más nyelveken is. A könyv címe: *A meghallgatott kiáltás*. Köszönetemet szeretném kifejezni François-Xavier Maigre-nek, aki sokat segített a könyv megírásában. Nemde oly sok ember kiáltása ez, akik úgy érzik, hogy elvesztek, elszigetelődtek az emberektől, semmilyen céljuk nincs az életben, és arra várnak, hogy valamilyen jó hírt halljanak? Ez a könyv arról a nagyon személyes útról számol be, melyet hosszú évekig a Bárka alapítása előtt, majd a Bárkában jártam, és arról, miként fedeztem fel ezt a lelki sérelmet nemcsak az értelmi sérültek körében, hanem azok között is, akik más szempontból tekinthetők gyengének és megaláztatottnak, és akiket más okokból utasítanak el vagy tartanak értéktelennak. Ha valódi kapcsolatra lépünk velük, átalakítanak, emberibbé tesznek, és Istenhez is közelebb visznek minket.

Ebben a könyvben az emberi nem fejlődéséről is elgondolkodok. Merre tartunk? Reménykedhetünk abban, hogy egy nap beköszönt a béke? Tagadhatatlan, hogy a kommunikáció terén nagy előrelépés történt, de hol vannak az emberiség megújulásának jelei? Új remény születését érzem, különösen sok fiatal szívében, akik megnyílnak arra, ami minden emberben és minden kultúrában egyetemes.

Sokan dolgoznak azon, hogy bolygónk a béke helye maradjon, és nem a pusztulásé, olyan hely, ahol a különböző fajok élete továbbra is virágozhat. A békéért, az erőszakmentességért és az egységért kívánnak munkálkodikni. A békének ez a keresése talán csak vékony erecske az erőszak és félelem mindent elborító folyamához képest, de ez az erecske akkor is ott van. Sok ember vágyik rá, hogy rátaláljon a közös élet új formájára. Az individualizmus tombolása lassanként talán alábbhagy, és az emberek olyan élet után kezdenek vágyani, ahol együtt köteleződnek el. Mélyen megérintenek ezek az új

1 A Trosly-Breuil szívében található *La Ferme* befogadó és imádkozó közösség, melyet Thomas Philippe atya alapított. A mintegy tizenkét fős csapat lelki hétvégéket és lelki gyakorlatokat szervez, melyeket a Hit és Fény közösségei és vezetői is jól ismernek. La Ferme de Trosly, 23 rue d'Orleans, 60350 Trosly-Breuil. Email: laferme@lafermedetrosly.com

közösségek, amelyek Párizsban és Franciaország más területein jönnek létre, és ahol az önkéntesek együtt élnek a hajléktalanokkal (*L'Association pour l'Amitié* –Barátságért Egyesület, vagy az *Association Lazare* – Lázár Egyesület). Egymást gyógyítják és formálják át. Kicsit olyanok, mint Assisi Szent Ferenc a középkorban, aki akkor változott meg, amikor a leprások között kezdett élni: miközben megváltoztatta őket, ő is megváltozott. Jézus azt szeretné, hogy hirdessük az örömhírt a szegényeknek. Ez az örömhír pedig nem az, hogy pénzt adományozunk nekik, hanem hogy a barátaiak leszünk, és így felfedezik, hogy ők is értékesek és fontosak. A közösségnek ez az értelmezése nem pusztán azt jelenti, hogy együtt lakunk, hanem azt is, hogy közös jövőkép lelkesít minket. Nemde egyre inkább ezzel a jövőképpel találkozunk egyes vállalatoknál, klinikákon és szociális intézményekben is, amelyek olyan közösségként kívánnak működni, ahol a döntéseket közösen hozzák, és ahol mindenkire tekintettel vannak, és mindenkit fontosnak tartanak a ranglétra tetejétől a legaljáig?

Ehhez az kell, hogy a hatalmat szolgálatnak fogjuk fel, melynek célja egyfelől a küldetés megvalósítása, másfelől minden ember jóléte, bármilyen legyen is a kultúrája, a vallása és a politikai meggyőződése. A béke ezen vékony kis erecskéje azután majd növekedésnek indul, és az egész közösség életét átjárja, ahol mindenki olyan szeretettel fogadja egymást, mint akik az emberiség nagy családjában egymás testvérei: megtanulunk megbocsátani és kiengesztelődni egymással. Ehhez el kell sajátítanunk az egymás számára való jelenlét lelkeségét, amely lehetővé teszi, hogy valóban szeressük egymást, azokat is, akiket az ellenségeinknek tartunk.

Arról álmodom, hogy beteljesedik Izaiás prófécijája a béke koráról (Iz 11), és „majd együtt lakik a farkas a báránnyal, és a párduc együtt tanyázik a gödölyével. Együtt legelészik majd a borjú s az oroszlán, egy kisgyerek is elterelgetheti őket. Barátságban él a tehén a medvével, a kicsinyeik is együtt pihennek; és szalmát eszik az oroszlán, akárcsak az ökör. A csecsemő nyugodtan játszozhat a viperafészeknél, s az áspiskígyó üregébe is bedughatja a kezét az anyatejtől elválasztott kisgyerek. Sehol nem ártanak, s nem pusztítanak az én szent hegyemen. Mert a föld úgy tele lesz az Úr ismeretével, mint ahogy betöltik a vizek a tengert.”

Igen, fontos, hogy legyenek álmaink, ugyanakkor az is fontos, hogy együtt munkálkodjunk azon, hogy minden közösségben, minden családban, faluban és vállalatban stb. növekedjen az egység.

Egy másik könyv is meg fog jelenni szeptember 15-én: „A közösség – a megbocsátás és az ünnep helye” erősen rövidített változata. Valamennyi szemelvényt Sean O'Brien lényeglátó rajzai teszik szemléletesebbé. Kitűnő és vidám összeállítás, és nemcsak azoknak szól, akik olvasási nehézségekkel küszködnek! Köszönet Seannek a gyönyörű rajzokért és a barátságáért!

Néhány angol moziban már vetítették Randall Wright filmjét, a „Nyár az erdőben”-t, melyet Trosly Val Fleuri központjában és a betlehemi Bárkában készített. Hatalmas siker, a

kritikusok is nagyra értékelik. A maguk teljes szépségében és egyszerűségében mutatja be a Bárkában élő embereket. Remélem, hamarosan más országokban is bemutatják. Hálás vagyok Randallnak, aki oly finom érzéssel készítette ezt a filmet, hogy megmutassa társadalmunknak, hogy a sérült emberek segíthetnek abban, hogy emberhez méltóbban éljünk.

A film londoni bemutatóján közösségem két tagjával, Celine-nel és Daviddal, a film két sztárjával, meglátogattuk Erzsébet királynőt. Nagyon megérintett ez az immár 90 éves asszony, akit 21 éves kora óta ismerek. Akkoriban az angol haditengerészet hadihajójának fiatal tisztjeként Dél-Afrikába vittem a szüleit, VI. György királyt és a feleségét. 17 napig utaztunk oda és 17 napig vissza. Erzsébet királyné rendkívüli asszony, barátságos, szeretetteljes, és valódi bölcsességgel rendelkezik. Uralkodását immár 65 éve nagy szeretettel, és az Istennel és a hazájával szembeni kötelességérzettől áthatva gyakorolja.

Most egy olyan könyvet olvasok, amely a dalai láma és Desmond Tutu találkozásairól számol be. Mindkét férfi túl van a 80-on, és mindketten sokat szenvedtek életükben a Kínával, illetve a Dél-Afrikával való politikai csatározások miatt. Látom, mennyire központi szerepet játszik az együttérzés a buddhizmusban, mely mindenkiben lassan érlelődik, mikor elmélkedik, és mikor minden ember jólétét a szíven viseli, különösen azokat, akik a legjobban szenvednek, és akiket a leginkább elutasítanak. Nemde ugyanez a lényege az evangéliumnak is? „Legyetek hát irgalmasok, amint Atyátok is irgalmas. Ne mondjatok ítéletet senki fölött, ... Ne ítéljetek el senkit, ... Bocsássatok meg, ... (Lk 6,36).

A dalai láma azt mondja, hogy minden reggel, amikor felébred, először azért fohászkodik, hogy a szenvedők találjanak enyhülést és segítséget. Sokat tanulhatok még tőle. Amikor arról hallunk, hogy társadalmunkban tragédiák, balesetek, terrortámadások történnek, és a szenvedés pillanataival szembesülünk, egy kicsit talán megállhatunk, hogy lélekleben ezekkel a szenvedő emberekkel legyünk. Az ilyen idő imádsággá válhat, amely segít a szenvedőknek és enyhíti fájdalmukat.

2017. augusztus 20.

Taizében folytatom ezt a levelet, ebben a nagyon eleven közösségben, melyet Roger Schütz alapított 1940-ben, hogy olyan protestáns szerzetesi közösséget hozzon létre, amely más keresztény egyházak tagjait is befogadja. Az évek során nagy ökumenikus közösséggé vált (több mint száz elkötelezett testvérrel), amely befogadja a kereső fiatalokat, akik nemcsak Európa valamennyi országából jönnek, hanem az egész világról is. Augusztus végén 2000 18 és 30 év közötti fiatal érkezett Taizébe. Minden nap három hosszú imádságon, reggel pedig kiscsoportos beszélgetésen vesznek részt. Délután előadásokat hallgathatnak. Én is tartottam néhány előadást: egyet a Bárka lényegéről, arról, hogy itt olyan emberekkel találkozunk, akik nagyon mások, mint mi, és akik átalakítanak minket. A másik előadást pedig egy muszlim férfival együtt tartottam a

mindenható Istenről, aki egyben az alázatos Isten is, valamint arról, miként működik Isten a teremtésben. Nagyon megérint, hogy ennyi fiatal keresi Istent és életének új értelmét.

Békesség mindannyiótokkal!

Szeretettel:

Jean